

עפ"ג 16856/06 - פבל וולקוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"ג 15-06-16856 וולקוב(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופט אסתר נחליאל-חייאט

פבל וולקוב (אסיר)

המעורער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

המשיבת:

פסק דין

לאחר שמיית ראיות הורשע המעורער בשלושה מתוך ארבעת האישומים המנוים בכתב האישום. מהאישום השני חזרה בה המדינה והעורער זוכה ממנו. עוד זוכה המעורער מהעבירה השנייה שייחסו לו באישום הרביעי, באישום זה הורשע בעבירה של החזקת כלי פריצה.

.2. זאת תמצית האישומים:

באישום הראשון הואשם המעורער בהתפרצויות לדירותה של דנה חרות ברה' פיארברג 5 בת"א בתאריך 26.4.14. המעורער עיקם את סורג החלון הימני של סלון הדירה, פתח את החלון ונכנס לדירה בכונה לבצע גנבה. בהמשך גנב המעורער רכוש רב. פירוט הרכוש משתרע על פני סעיף ארוך בכתב האישום. איןנו רואים לחזור על כל הפירוט, די לנו אם נאמר כי גנבו פרטיו רכוש יקר ערך, כרטיסי אשראי, מכשירי פלאפון ניידים, לרבות מכשיר פלאפון נייד השיך לבנה של המתלוונת בתיק זה, שהוא ילד בעל צרכים מיוחדים וטלפון עבורי הוא בעל משמעות מיוחדת.

בעת שהmuruer התפרץ יشنנו בדירה בעלת הדירה ובנותיה.

העורער גם עשה שימוש בחלק מהרכוש שנגנב בכר שהעביר פריטים מסוימים למי שהיה נאשם מס' 2 בתיק זה. באישום מס' 3, מדובר בכר שהmuruer גנב ציוד מתוך אתר בנייה. הציוד שמדובר בו הוא צבת טפסנים לקשורת ברזל השיך לבעלים.

באישום מס' 4, מדובר בכר שהmuruer החזק מכשירי פריצה וזאת בתאריך 10.3.14. חיפוש שנעשה בתוך תיק שנשא חשף את העובדה שהmuruer מחזיק במגזרי ברזל בצע צבע כחול המשמשים לפתחה אלימה של דלתות

עמוד 1

מבנים וכלי רכב ואף לצרכים נוספים שעוניים פריצה וכן בשבר מצת שאף הוא יכול לשמש ככלי פריצה לרכב.

3. בית משפט קמא (כב' השופט ש' אבינור) הרשע את המערער, כפי שצין לעיל, לאחר שמיעת ראיות.

נקדים אמירה מסכמת להתייחסות מפורטת, ונאמר, כי אלו יכולים, הימנו עושים בתיק זה שימוש בתקנה 46ב' לתקנות סדר הדין האזרחי ואומרים, כי כל מצאו של בית משפט קמא מקובלים עליינו וכן מאמציהם אוטם במלואם מבלי לחזור ולפרט אותם.

משמעותו משוכנעים כי דרך זו פתוחה בפנינו, נאמר כאמור מקדימה, כי הכרעת הדין מפורטת, עניינית, בהירה, מונזה את הראיות אחת לאחת ולאינה משaira ابن על ابن שלא נהפה. לרוע מזלו של המערער, הכרעת הדין אינה מותירה ولو בדיל ספק באשmeno. ובמילים אחרות, ערעור זה טוב לו שלא בא לעולם משבא לעולם.

כיוון שכן הצענו למערער לאחר שמיעה ממושכת של טיעוני באת-כחו לחזור בו מהערעור, לצערנו המערער לא קיבל את המלצתנו ולפיכך נתייחס בקצרה לעובדות ולממצאים.

4. באשר לאיושם הראשי -

מדובר כאמור בהתפרצות לדירתה של המתלוננת. הראיות שהו בפני בית משפט קמא מורכבות משלשה נדבכים עיקריים שבשוליהם מצויות גם ראיות נוספות. שלושת הנדבכים העיקריים הינם:

- א. הודיעתו של המערער במשטרת במהלך חקירותו.
- ב. הימצאותו סמוך למקום העבירה, סמוך בזמן ביצוע העבירה.
- ג. העובדה שהחזיק בחלק מהרכוש הגנוב יומיים לאחר ביצוע העבירה.

כמעט כל אחד מהנדבכים יכול היה לשאת על גבו את משקל ההכרעה בתיק זה, על אחת כמה וכמה השילוב בין שלושתם.

5. לענן הודיעתו של המערער:

ההודיות הן חדמשמעות. בית משפט קמא ציטט את הדברים או לפחות את חלקם ואין לנו אלא לחזור על הדברים.

המערער אמר לחוקר בעקבות עימות שנערך בין ובין מי שהיה נאשם מס' 2 בתיק זה כדלקמן:

"ש: בהמשך לחקירה קודמת ולעימות שבוצע, יש לך מה להוסיף?

ת: תרשום עלי את התקיק זהה.

ש: למה לרשות עלייך?

ת: זה אני.

ש: אני אומר לך שזה אתה ועוד מישחו?

ת: אני לבד.

חילופי הדברים ממשיכים ברוח זו, אולם די לנו במה שציגנו עד כה. ההודיה היא ברורה, היא חד משמעות וניתנה כאמור בעקבות עימות בין שני הנאים.

6. טענתה היחידה של בא-כוח המערער בפנינו הייתה, כי הדברים נאמרו בשעה שהמערער היה עייף ותשוש ועל כן גם הם קבילים, אין לייחס להם משקל מלא. המעת שנוכל לומר כי טענה זו כמעט ולא נתענה בבית משפט אמנם, אין לה כל בסיס בראיות שהונחו בפני בית המשפט ולא היה בדיל סיבה מדוע לא לייחס לדברים את משקלם ההולם.

הסגירות טעונה בהקשר זה כי יש לבדוק את הדברים לאור הרקע שקדם להם עניינו הגשת הודעותיו של מי שהוא נאשם מס' 2. בית המשפט ייחס משקל מלא להודיה שצוטטה לעיל מושום שקיביל כאמור, את דבריו של נאשם 2 שהובאו לידיתו באמצעות הודעותיו (של זה الآخرן) שהוגשו.

דא עקא, כך לטענת הסגירות, נאשם 2 לא העיד בתיק ועל כן לא היה מקום להסתמך על דבריו. מההסתמך בית המשפט על דבריו, שגה בכך ויש מקום על כן לפסול את מסקנותו. הייתה לכך כאמור גם השלה לעניין משקל ההודיה ובשורה התחתונה, יש מקום להתערב בקביעתו המשפטית של בית המשפט באשר למשמעותי ההודיה.

7. אם אמרנו שאין ממש בטענה, אמרנו מעט. בית משפט אמנם לא התייחס לדבריו של נאשם 2 בהודעותיו, אלא לדבריו של המערער, במזו פי. אין ספק שהדברים שאמר המערער כאמור חלק מדו שיח בין ובין מי שהוא נאשם מס' 2. אולם דבריו של נאשם 2 לא התקבלו על-ידי בית משפט אמנם כרואה לאמתותם, אלא רק כרואה לעצם אמרתם. מותר היה לבית משפט אמנם להסתמך על דבריהם כרואה לעצם האמרה בהבדל מראיה לאמתותם ובכך לא שגה. משהתייחס לשובתו של המערער בהמשך לדברים שאמר מי שהוא נאשם 2, فعل בדוק כפי שניתן היה לצפות שיפעל.

מכל מקום, הדברים שאמר המערער ברורים ונחרים, אפילו נתעלם לחלוון ממה שאמר נאשם 2 ולא ראיינו כל סיבה לגורוע משקלם. נסיף עוד שהודעתו שניתנה לשוטר, כפי שצוטטה לעיל, אינה נשענת על דבריו של נאשם 2 והיא עומדת על רגילה העצמאית.

לפיכך, יש בפנינו הודיה בעלת משקל מלא שאין לגורוע משקלה.

על דרך ראיות נוספות יש להצביע על שני הנדబכים הננספים שכבר צוינו לעיל: הימצאותו של המערער ביום הפריצה, סמור לזמן הפריצה, בסמוך לדירתה של המתלוונת. קשה לראות בכך מקרים, במיוחד על רק הנדרך השלישי שענינו הימצאותו של פריט מרכושה של המתלוונת בידיו של המערער.

איננו יכולים שלא לצטט את דבריו האלמוניים של כב' השופט חשי שאמր כדלקמן: "**מעשי אל** ודבר השם **איןן חזון נפרץ וכאשר מעשי אל** (כנטען) **באים בזה אחר זה** בשרשורת נסיבות שכל אחת מהן **לעצמה מביעת אל עבר אשמו של נאשם**, נאמר אנו כבני אנוש כי יש להרשותו אותם נאשם ולא כי לא נטע **ספק סביר בלב**".

הדברים דלעיל כאילו נאמרו בענינו.

כדי להשלים את המעגל נאמר גם שיש ממש בטיעונה של באת-כח המשיבה באשר לאופי הדברים שהוחלפו בין נאשם 2 למערער, כאשר המערער נותן פקודה לנאשם 2 לקחת על עצמו את התקיק ורק משזה האחרון כנראה לא התלהב מההצעה, فعل המערער כפי שפועל והודה באופן מלא שביצע את הפריצה.

שרשרת הראיות שהיתה בפני בית משפט קמא אינה מותירה כל מקום לספק, שעל כן אנו מותרים את ההרשות בעינה.

9. באשר לאיושומים האחרים -

באשר לאיום מס' 3, ברשות המערער נמצא פריט שיופיע בעליל לאתר הבניה כאשר אין מחלוקת על כך שהוא היה בתוך האתר הבניה ואפיו החליף דברים עם בעל האתר. הטענה כי מצא את הפריט, היא טענה שאין בה שום ממשות ושום סבירות.

כך גם באשר לאיום הרביעי, טענתה הייחידה של באת-כח המערער באשר לאיום זה הינה, כי לא היה לשוטר שעצר את המערער יסוד סביר לחשד ומושום כך מלכתחילה לא היה מקום לעריכת חיפוש. גם בענין זה מקובלות علينا מסקנות של בית משפט קמא. החיפוש נערך לאחר צפיה במערער ובדרך התנהלותו. המערער הסכים לעריכת החיפוש. לא הייתה מחלוקת על כך שהשוטר, עורך החיפוש, فعل במתווה הלכת "בן חיים" שעל כן לא היה כל ספק בכך שאכן החזיק בכל הפריצה שנמצאו בתיקו.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור לעניין הכרעת הדיון.

10. באשר לגזר הדין -

בית משפט קמאקבע כי מתחם הענישה בגין עבירות הפריצה עומד על 12-24 חודשים.

באשר לאיושומים האחרים קיבל את עדמתה של התביעה כי העונש נע בין מאסר על תנאי לעונש מאסר קצר.

בסוף של יום נגזר על המערער עונש מאסר אחד בגין שלושת האישומים.

התקופה שנקבעה משפט מיקום גבוה בתוך המתחם שקבע בית משפט קמא, כמפורט לעיל. המיקום ברף הגבורה נשען על העובדה שלמערער 10 הרשותות קודמות, רובן ככלן בעבורות רכוש ונראה כי מדובר בעברית ששב ומבצע עבירות כל אימת שהוא משתחרר ממאסר.

11. נגד המערער היו תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי, האחד בן 7 חודשים והשני בן 3 חודשים. בית משפט קמאקבע כי הם ירוצו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר בתיק הנוכחי, כך שסה"כ יהיה עליהם לריצות 31 חודשים מאסר בפועל. בנוסף חייב לפצות את המתלוונת בסכום של 5,000 ₪ והוא כולל עליו קנס בסך 1,000 ₪.

12. לטענת הסגנורית, החמיר בית משפט קמא עם המערער הן בקביעת המתחם והן בסופו של דבר במיקומו בתחום המתחם. אין מדובר בפריצה מתוכמת, מדובר בדירה שאליה התפרק המערער באמצעות פשוטים ועל כן לא היה מקום לאותו מתחם שבין 12 ל- 24 חודשים מאסר.

עוד טענה הסגנורית, כי המערער איננו מכור לסמים שעלה כן קיימים לגביו סיכוי לשיקום וגם לכך יש לתת משקל. טענה נוספת הייתה שימושו המשחמיר בבית משפט קמא עם המערער בנושא הפיזי שנפסק למתלוונת, היה מקום לכמת זאת לעניין תקופת המאסר שנקבעה עליו.

13. כפי שקבענו לעניין הכרעת הדין, אנו אומרים בפה מלא גם לעניין גזר הדין, טוב לו לערעור זה שלא הוגש מאשר הוגש.

באשר למתחם העוני שנקבע לעניין התפרצויות, צדק בית משפט קמא במתחם, מדובר במתחם שנקבע בפסיקת מתמשכת. איננו מקבלים את טענת הסגנורית כי מדובר בפריצה "קלה" שעלה כן המתחם הנ"ל אינו הולם אותה. אנו מזכירים לעניין זה, כי המתלוונת ובוניתה היו בדירה בשעה שהתרבצה הפריצה. לモטור לציין, את הטרואמה שנגמרת למתלוון בשעה שהוא קם בבוקר ומגלה כי הוא וילדיו היו נתונים בידי פורץ שחדר לדירה בזמן שנתרם. לצד הנזק הרכושי יש בכך גם את הפגיעה בבטחון של כל אדם, בטחון ששמור לו מאז ומעולם. ביתו של אדם אמרו להיות מבצרו והמערער פגע בבטחוון זה. שעת הפריצה הייתה כזו שהיא סביר שאנשים ימצאו בתחום שלהם. נתון זה לא הפריע למערער לבצע את זמנו. וכך מתווסף גם היקפו ואופיו של הרכוש שנגנבו. המערער גנב פרטיו רכוש רבים מאוד ורבי ערך. אנו שמים את הדגש הן על כסף מזומנים, הן על פנקסי שיקים והן על מכשירי הטלפון הנידים שנגנבו. לモטור לציין, כי עדין הנוכחי מכשירי הפלפון הפקו להיות יד ימינו של כל אדם מן היישוב, לעומת זאת קרובות מצוי על אותו מכשיר פלאפון ניד והמערער נטל את המכשירים בלי הרהורים. הסתבר גם כי אחד המכשירים שיר לבנה של המתלוונת שהוא ליד בעל צרכים מיוחדים והמכשיר עבورو הינו בעל שימושות נוספת ומיווחדת וגם בכך ניתן לחומרה.

לפיכך, המתחם שנקבע הוא מתחם נכון הולם את מעשה העבירה בנסיבותיו, כפי שדורש תיקון 113 לחוק העונשין.

.14. באשר למיקומו של המערער בתחום המתחם, 10 הרשעות קודמות מדברות בעד עצמן ואייננו רואים להוסיף מעבר לכך. אם היה מקרה למקם נאשם ברף העליון הרי זה המקרה הנוכחי, במיוחד כך כאשר המיקום מייצג גם את האישומים הנוספים בהם הורשע.

.15. באשר להפעלת המאסרים על תנאי, גם בנוגע כי נפלה שגגה מעם בית משפט קמא. בית משפט קמא נתן ביטוי לכך שמדובר בשני מאסרים על תנאי שהוטלו באותו תיק שעל כן הפעיל אותם בחופף זה לזה ובכך הילך לקראות המערער. אנו רואים לציין כי המערער לאורך כל הדרך לא השמייע דברי חרטה. גם בהתנהלותו בפנינו במהלך הערעור המשיך את קו התנהגותו לאורך כל הדרך, התבטאויותו ביטאו חוסר הכרה בנסיבות מעשי וchosר נטילת אחריות.

אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ט תשרי תשע"ו, 12/10/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"ג

דבורה ברלינר, נשיאת
אב"ד